

SA JOVE QUE TENIA TRES FESTEJADORS

Açò era una vegada una al·lota molt guapa que era de nom Marieta, que tenia tres festejadors, en Joan, en Pere i en Miquel. Ella també s'hi va enimorar i no sabia com fer-ho per estar amb tots tres.

Un dia es va resoldre. De les 7 fins a les 8 festejava amb en Joan i sa mare, que era viuda, guardava sa parella.

De les 8 a les 9 amb en Pere i sa mare també guardava, mentre xerràven i festejaven.

I de les 9 a les 10 hi anava s'altre, en Miquel.

A les 10, quan sonaven ses campanes, Dang, dang, dang, sa mare els hi deia:

-Venga a casa, que són les deu, "es retiro de los novios"

I així que un dia sa mare, cansada, de guardar li va dir:

-Però Marieta, que encara no estàs decidida? Només et pots casar amb un!

-Ai, mu mare, que me'ls estim tots tres! -responia ella.

I passava un dia, i dos i tres i sa mare ja estava farta de fer guàrdia a ses parelles. I quina paciència també que havien de tenir ets al·lots!

Un dia, na Marieta va tenir un pensament. Quan a les 7 hi va anar en Joan se la va trobar seriosa, ploradora, amb es cap a punyat.

-Marieta, què te passa avui? Te trob molt trista!

-Ai Joan. M'he anat a confessar i es confessor m'ha donat una penitència tan grossa que me pens que no la podré fer!

-Marieta, si jo te puc fer sa penitència, te la faré, que t'estim molt!

-Mira, es confessor m'ha dit que he d'anar a passar sa nit dins l'església dins una caixa de mort. Tu trobes que he fet es pecats tan grossos per merèixer aquesta penitència?

-No et preocupis! Jo te la faré, sa penitència. Compraré una caixa i passaré sa nit a l'església.

Quan hi va en Pere a les 8, també se la va trobar ben trista i moixona!

-Què t'ha passat, Marieta? Tu qui ets tan alegre i carinyosa...

-Es confessor que m'ha donat una penitència tan grossa que no la podré fer! Que m'he de vestir de dimoni i, com que hi haurà un mort, he d'anar a l'església a guardar-lo. Hi he de passar sa vetllada i no me'n podré separar, passi el que passi!

-Marieta jo que t'estim tant, et faré sa penitència. Em vestiré de dimoni i aniré a guardar es mort.

I així ho va fer.

A les 9, hi va anar en Miquel i la va trobar igual, trista i capcota.

-Però Marieta, tan carinyosa com ets, què et passa avui? Tan alegre que ets...
Marieta, no ploris, Marieta no ploris i conta-m'ho!

-Es confessor m'ha dit que hi ha un mort a l'església i que as fosquet l'he d'anar a tirar a la mar i jo no tenc prou força! Com puc carregar un mort i tirar-lo a la mar?

-No t'apuris! Jo t'estim tant que ho faré per tu- li va respondre en Miquel.

I així ja els tenim a l'església: en Joan dins sa caixa que es feia es mort, en Pere, vestit de dimoni fent voltes per l'església amb una palanrana de sofre que feien unes bones flamarades! I en Miquel qui entra amb una corda per fermar es mort pes peus per anar a tirar-lo a la mar.

En Miquel se'n va cap a sa caixa, el ferma pes peus i, així com va poder, se'l carrega i se l'enduu cap a tirar a la mar. I en Pere, vestit de dimoni, darrere darrere, vigilant es mort.

Així que en sortir de l'església es pobre Joan, fent-se es mort, arrossegava es braços. Defora de l'església hi havia un ca que dormia i a les fosques en Joan el va calcigar. Es ca, retgirat, li mossega es braç

-Ai! va cridar es mort.

-Bo, i que no eres mort, tu?

-No ho som, no! -va contestar en Joan- Que es ca m'ha mossegat i me n'he ben entemut!

Quan es tres al·lots es van contar ses converses amb na Marieta i ho van descobrir tot, van partir cap a ca s'al·lota perquè els donés explicacions.

-Bono, Marieta, què es que mos has fet fer? -li van demanar.

Na Marieta, es va posar trista i els va dir:

-Us estim tant a tots tres, que no em puc casar amb cap de voltros. Així que he decidit fer-me monja i que voltros us feu frares

I així ho van fer. Es tres joves es van fer frares i na Marieta, monja.

I supòs que si no s'han mort, deuen ser ben vius, es tres joves de frares i na Marieta, vestida de monja!

“I colorido, colorado, el cuento está acabado!”

Rondalla contada per na Magdalena Pons (Nena de Binicanó)